

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Daniela Skalová

FILIP A MATĚJ VE ŠKOLCE

S úkoly pro předškoláky

bamb**oo**k®

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Daniela Skalová

FILIP A MATĚJ VE ŠKOLCE

S úkoly pro předškoláky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Filip a Matěj ve školce

S úkoly pro předškoláky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8561. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová
Redakce textu Lucie Švecová
Korektury Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2022

Výtisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Daniela Skalová, 2022

ISBN 978-80-271-4947-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-3188-4 (print)

Obsah

Drobky pro vrabečka	7
Nehoda	11
Jeskyňe pro zlatokopy	17
Bacílek	21
Rytíři na talíři	25
Pozor na medvěda!	29
Pohádková babička	35
Levá a pravá	39
Připravte se na přistání	45
Přecházení se zebrou	51
Domácí zvířátka	57
Orchestr	63
Vodnický pátek	69
Co všechno už umím?	75

Drobky pro vrabečka

Naučíš se plnit povinnosti, nedrobit při jídle, počítat do pěti, rozvíjet jemnou motoriku prstů a zavazovat si tkaničky.

Filipa a Matěje si lidé často pletou. A to dokonce i maminka s tatkem. Je to tím, že jsou nejen bratři, ale ještě k tomu dvojčata.

Přestože vypadají stejně, každý je jiný. Zatímco Filip je tak trochu hr, pořád někde běhá, někam leze a s někým závodí, Matěj je klidný, rád něco objevuje, zkoumá nové věci a nad vším přemýšlí. Filip je neposeda a rošťák, Matěj je naopak tichý a raději si prohlíží knížky. Oba ale milují zábavu a dobrodružství.

„Matěji, vstávej! Musíme si pospíšet!“ snažila se maminka vzbudit jednoho ze synů.

Filip už byl umytý a seděl u stolu, ale Matěj se stále ještě nechtěl probudit z hezkého snu.

Když se mu konečně podařilo rozlepit oči, prohlásil: „Ale já do školky nechci!“

„Nedá se nic dělat. Všichni máme povinnosti. Já musím do práce, ty musíš do školky. A Filip taky,“ snažila se mu domlouvat maminka.

„Já nemusím,“ rozumoval Filip. „Já chci! A to je velký rozdíl!“ Maminka se rozesmála. „To máš tedy pravdu.“

„Dneska budeme s kluky stavět tajnou skrýš,“ oznámil Filip. To byl ten hlavní důvod, proč se do školky těšil ještě víc než jindy.

Když to Matěj uslyšel, zvedl se z postele a neochotně se odšoural do koupelny. Na stavění jeskyně se také těšil, ale do školky už tolik ne.

„Snídaně!“ zavolala maminka z kuchyně, aby si Matěj pospíšil.

I u stolu byli oba bratři jako den a noc. Zatímco Filip už stihl sníst celý krajíc chleba, Matěj zvládl sotva půlku. Na rozdíl od Filipa ale vůbec nenadrobil.

„Měli bychom si asi pořídit nějakého vrabečka,“ povzdechla si maminka.

„Jo, to by bylo prima,“ nadchl se hned Filip. „Naučil bych ho mluvit!“

„Především by ale po tobě vyzobal ty drobky. Podívej se, jak to na stole i pod ním vypadá!“ upozornila Filipa maminka.

Po snídani se Matěj převlékal do kalhot a trička, které mu maminka nachystala, a Filip si hrál na vrabečka. Zobáček sice neměl, ale vytvořil si ho z palce a ukazováčku. Jako vrabec pak po jednom sbíral drobky a dával je na prázdný talíř. Musel uznat, že jich nebylo málo. Chystal se je spočítat, i když jich bylo nejspíš víc než pět. Poté strčil talířek s drobečky za okno. Byl zvědavý, jestli tam zůstanou i odpoledne, až se vrátí ze školky.

„Už máme nejvyšší čas,“ popoháněla kluky maminka.

Matěj stál v předsíni u dveří a snažil se zavázat si tkaničky. Povedlo se mu to, ale každá smyčka byla jiná, a tak tkaničky rozvázal a zkusil to znova. Tentokrát si představil, že jsou to dva neposlušní hadi, které musí zkrotit. Díky tomu se mu to povedlo, ale pro jistotu tkaničkám ještě domluvil: „A ne, abyste se zase rozvázaly!“

Umím, zvládnou, dokážu...

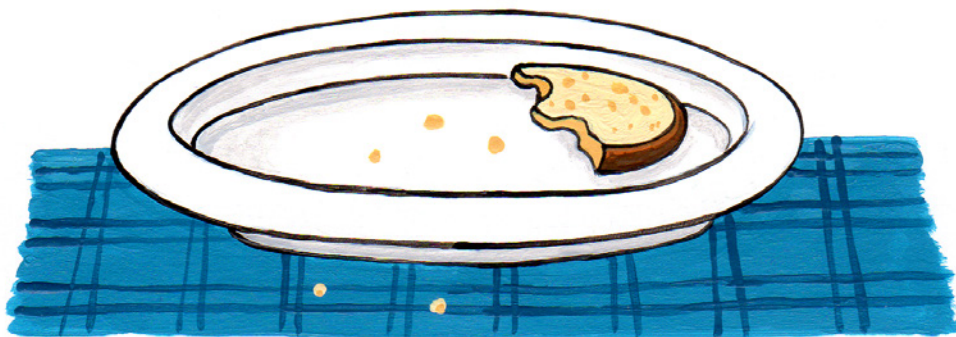
Filip chtěl spočítat drobečky.

- ✓ Umíš počítat do pěti? Ukazuj si při tom jednotlivé prsty na ruce, je jich také pět.
- ✓ Nauč se říkanku z paměti.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
naučím se jistě hned.
Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
chci spočítat celý svět.

- ✓ A umíš počítat třeba i do deseti nebo do dvaceti? Zkus to, a když si nebudeš vědět rady, maminka nebo tatínek ti poradí.

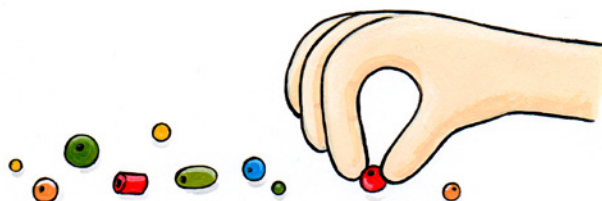
Na obrázku je velký nepořádek. Samé drobečky.

- ✓ Spočítej, kolik je drobků na talířku a kolik kolem něj.
(na talířku jsou tři drobků, kolem něj dva)
- ✓ Víš, kde jich je víc?
(na talířku)

Myslím, že se svými prstíky hravě zvládneš následující úkol.

- ✓ Nachystej si palec a ukazováček a zkus mezi nimi chytit a přenést třeba malé korálky nebo jiné drobné předměty.

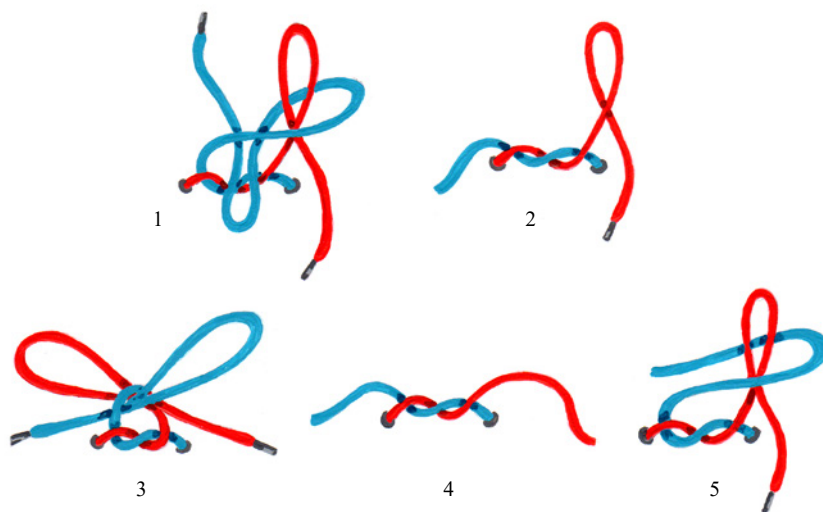

Matěj se naučil zavazovat si tkaničky.

- ✓ Už to také umíš? Ukaž to mamince či tatínkovi. Pokud si ještě nevíš rady, popros je o pomoc.
- ✓ Nauč se říkanku z paměti.

Jedna smyčka, druhá smyčka a uprostřed uzlíček,
stačí trocha šikvnosti, mašličku mám z tkaniček.

- ✓ Víš, jak by měly jít obrázky správně za sebou?

(4, 2, 5, 1, 3)

Nehoda

Naučíš se správně pozdravit, omluvit se a poznat barvy a části těla.

„Dobré ráno, kluci,“ přivítala Matěje a Filipa paní učitelka.

Oba jí pozdrav s úsměvem oplatili: „Dobrý den!“

Když na ně přátelsky mrkla, ukázala směrem k herně, kde už si hrály ostatní děti. V herně byla malá kuchyňka obklopená kuchařkami, obchod se zákazníky i kočárky a nosítka pro panenky. Také tam byly bedny s auty a vláčky nebo krabice se stavebnicemi, ze kterých se dalo cokoli postavit. Vzadu pod oknem odpočívaly velké molitanové kostky potažené barevnou koženkou. Ty sice sloužily hlavně na sezení, ale někdy je paní učitelka dětem dovolila použít jako velkou stavebnici. Zrovna dnes z nich chtějí kluci postavit skryš, do které by se mohli schovat.

„Ahoj, kluci! Už jsme se do toho pustili,“ oznámil dvojčatům Radim.

Matěj nejprve nechápal, co má Radim na mysli. Když mu to došlo, tak přemýšlel, jakou kostku má ke stavbě použít. Modrou? Žlutou? Zelenou? Vybral si modrou a začal zase dumat nad tím, kam by bylo nejlepší ji umístit. Do první, nebo do druhé řady? Vlevo, nebo vpravo? Filip se s tím nepáral. Bez dlouhého přemýšlení popadl nejbližší kostku a postavil ji nahoru do třetí řady.

„Ale nejdřív se musí dodělat druhá řada. Co když nebude dost kostek, aby vyšly tři řady?“ připomněl bratrovi rozvážně Matěj.

Filip se na něj prudce otočil. Přitom srazil kostkou Sabinku, která se přišla podívat, co tam kluci dělají. Dívka upadla a hned se rozplakala.

„Stalo se něco?“ starala se paní učitelka, když zaslechla pláč.

„Nedávala pozor! Připletla se mi do cesty,“ vysvětlil dotčeně Filip.

Paní učitelka nejprve letmo zkontrolovala, jestli Sabinka nemá nějaké zranění. Žádné neviděla, ale i tak si zahrála na paní doktorku. „Přineste mi, prosím, lékařský kufřík!“ požádala děti, které se shlukly okolo.

Jako první pro něj vyrazila Beátka. S kufříkem si ráda hrála, a tak věděla, kde ho najde.

„Výborně, děkuji,“ řekla paní učitelka a rychle kufřík otevřela, aby mohla vyndat stetoskop. Tím lékaři poslouchají, jak nám buší srdíčko nebo jestli nemáme potíže při dýchání. Paní učitelka ho ale přiložila Sabince na ruku a řekla: „Vypadá to, že noha je v pořádku.“

„Ne noha, ruka!“ opravil ji Honzík.

Paní učitelka přikývla a přiložila stetoskop na Sabinčino břicho. „Vypadá to, že záda jsou taky bez zranění.“

To dětem připadalo legrační, a tak se začaly nahlas smát. Hra na popletenou paní doktorku se jim moc líbila. I Sabinka přestala plakat. Bylo štěstí, že kostka byla měkká, jinak by mohla mít odřeninu nebo by jí naskočila boule.

„Aby se pacientka úplně uzdravila, musí se jí Filip omluvit,“ řekla paní učitelka a podívala se na něj.

„Já za to nemůžu, já jsem to neudělal schválně!“ hájil se Filip, ale přitom se tvářil provinile.